

Na list Sz. Podpułkownik, jakby swoim życiorysem od 1944-46
Zostałem aresztowany 1944, jako Kłowiec. Byłem w 3 Brygadzie
wileńskiej „Srebrca” Sądzony w Wilnie i skazany na
10 lat obrotów pracy oraz zesłkę. 1945 wywieziony zostałem
transportem z Wilna na północ. Tak się zaczęła moja wędrówka
po obrotach pracy w ZSRR. Transport nasz w którym większość
była Kłowiec era inteligencji wileńskiej. dojechał pod koniec maja
do Uchty. Tu zostaliśmy rozdzieleni na małe grupy i rozjechani
transportem samochodowym do różnych obrotów w Murmansk.

Tu zaczęła się nasza praca przy wyrobie lasów, poluproduktów
zakwaterowaniu w prymitywnych barakach, przydzieleni
do roboczych brygad. Także teraz zostaliśmy ubrani w aresztańskie
stroje: stare spodnie, tubanki i futajki. Na nogi zostaliśmy
dane czułka z opion samobrodowych. Na spodniach,
kurtkach i rękawach były wyaste przostochy, wycięte kraty
maszyny i wymalowane numery. Ja miałem 1914. Wyżywienie
podstawowe to 300g masy chleba, który dostawaliśmy z rana oraz zupa
(lusa) Obiad i kolacja razim zupa i trochę kawy. Do
obrotów do których trafiłem byli już dość wyczerpani poprzednich
kierunek maslowali wszystkie stancjonka lepsze. Tak sama praca
jak i warunki sąjalne były w tym czasie okropne. Za byłe
jakies przewidzenie postawiano racji żywnościowych i sadzano
do karcetu. Przy wyrażeniu się do takich warunków było bardzo ciężkie
a dla niektórych (starych, starszych, schorowanych) wręcz krytyczne-
śmierć. Z mojej grupy w przeciągu krótkiego czasu ośmiu ośmiu
się wykusiła (umarła). W przeciągu 1945-1947 byłem
przeznaczony trzy krótkie do innych obrotów.

Proszę mi opisać nas. W 1948 roku ja sam byłem chodzącym
funksem (dobiudniczą) wagiem około 20 kg. W tym czasie
była w oborze, selichaja - komisja czy coś podobnego i tych
wszystkich słabych przeniesiono do oboru głównego - Uchkie
Komi ZSRR. Tu były dwa fabryki wafelki - budownictwo miasta
Uchka. Trafiliem do fabryki (wówczas naprawczy szuswko-fabryki)
Pracowałem tu w ciele, wyżywienie też się trochę poprawiło,
odżyłem. Obóz był duży warunkami bytowymi i praca dużo lepsza.
Był inny szpital. Wizytownie byli starannie rozmawiani
pod rozględem wysoków ja - narodowca. Można się wyobrazić
nie było żadnego rozpięcia między nami, jeden był się
drugiego. Było dużo kłopotów. W 1952 roku znówem zmieniliem
miejsce zamieszkania miasto Balcass Karackaja ZSRR.

Tu trafiłem do kopalni miedzi warunki pracy były męczące
i powodem zapalenia płucom krenizym. W 1953 roku miałem
wypadek w kopalni (stamane składowo krenizym dźwignych
jedną nogę stamane utwardzi). Trafiłem do szpitala
oborowego, postawiono tu mnie i przez pół roku byłem
inwalidny. Następnie zależyłem chucha i przez pewien
okres byłem słabym w tym szpitalu. Znowu stamane
na nogi. O śmierci Stalina nie dowiedzieliśmy się od razu.
Zawaryłem tylko w oborze pewne rozprzężenie. Władza
oborowa była zdezeretowana, wyglądało to tak jakby
nie wiedziała co sobie. Nadzietacie pracice w oborze
nie roidzielismy, oprócz roiczonych przewoźek. Władza
socialna jak i wyżywienie zaczęło się poprawiac.
Discyplina zmalała. Dostaliśmy ubrania par bez numerów
nawet buty a na zimę walcunki.

Ta fabryka była istna wieża Babel, pod względem wycho-
wania i pracy. Polaków było kilkoro ma-
ło a i to porzucił po Brygadach. Kontakt z nami
był tylko przeważnie w dni wolne od pracy.
Jak zacząłem dobrze chodzić, przemieszczałem się z noc-
nej do Brygady budowlanej jak malarz. W obozie
tym i Brygadzie byłem aż do chwili zwolnienia
miejscowego na sytych do miasta Kurdynaj, Karachki
Z.S.R.R. Tu pracowałem w budownictwie. Miejscowość
tej nie mógłem opuścić i raz w miesiącu musiałem
się meldować w NKWD. 1956: po otrzymaniu wysewu
od matki wyjechałem do Polski. Będąc w tych czasach
często pamiętam z obozu do obozu i znajdując się
czasem do w pewnym środowisku ja osobiste nie pamiętam
być w obozie tym w którym przeżywałem wybuch strajku.
Do śmierci Stalina zdarzały się wypački odbrania
sobie życia przez zdegenerowanych więźniów, czy to
przez powieszenie się, czy rozstrzelanie, a szeregi
do czasu marszu do pracy, lub formowanie zony.
Jeżeli mnie pamięć nie myli to w 1945: byliśmy
my polacy, przywodem przez wyzwe władze do pogarszania
i przygnębienia na że jesteśmy obywatelami Z.S.R.R.
Nie starałem żeby im się to udało. Co do podanych
nazwisk na przystanej listce, to naprawdę nawet
jeżeli bym i się spotkał z nimi to nie pamiętam. Czas od-
tamtych czasów jest tak dawny, a ówczesny był
mnie, że pamięć mam jakby zamazana.
Sądzi że jest to że wrytym byłym, Zaginionym.

My będąc w obrotach narzekając prawie nie znaliśmy
znaliśmy tylko - ludzi. To było by na co mogą
S. P. odpowiedzieć pisemnie na pytania.
Co do odwiedzenia mnie i przeprowadzenia rozmowy,
naprawdę serdecznie zapraszam. Ktoś to w radnych nie
będzie. Bardzo miłuję, że mógłbym choć raz
przejechać, żeby wariacji o rozmowie. Morliwa
jaki S. P. pochodzi ze wschodu (Wilenszczyzna)
To może byśmy znaleźli wspólnych znajomych.
Co do terminu przyjazdu do odpowiednia m. każdy
po 1942. Prosił bym tylko o wcześniejsze rozwiadowanie,
bym mógł odpowiednio się przygotować na tym
konce, serdecznie zapraszam S. P. i czekam.

z Tel Czira ul. Kresnienska 3
Rossudowski Tadeusz.